

Tanulságos igék

Mi sokszor a külső alapján ítélünk meg embereket. Isten nem így tesz. Ő a Lélek gyümölcsei alapján ítél: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, szelídség, hűség, mértékletesség. Ott vannak-e ezek a mi életünkben?

2.

Új év, új ciklus

A presbitériumok többsége nem fizeti egyáltalán azt a havi 1 lejt presbiterenként, amivel még nagyobb dolgokat is tudnánk tenni. Miért van ez így? Kommunikáció hiánya vagy érdektelenség az ok? Bármelyik is legyen a hiba, ki kell küszöbölünk.

4.

Szolgatársak egymásért

5.

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

ÜZENET

XXX. ÉVF. • 03. SZÁM
2019. FEBRUÁR 1.
ÁRA 1 LEJ

Miérték

Ján 9,1–12

Ama emberek egyre ritkábban kérdez, annál gyakrabban kijelent. Mintha nem is volnának már kérdései, mintha mindenre tudná a választ. Ugyanakkor az is tény, hogy van néhány olyan kérdés, amelyre emberi válasz nehezen adható, vannak olyan kérdéseink, amelyek meghaladják tudásunkat, emberi képességeinket. Vannak kérdéseink, amelyeket Isten meg fog válaszolni számunkra, akár a Szentírás szavai által, akár életünk eseményeiben, de vannak olyanok, amelyekre itt, e földön nem, reményesgünk szerint viszont odaát, Isten mennyei országában választ fogunk kapni.

Lássunk néhány gyakori kérdést, amelyek a szívünkben törnek elő életünk sötét, szenvedésekkel teli időszakában: Miért van szenvedés? És mi az értelme? Isten igazságtalan? Miért hallgat? Ha Jézusnak megvolt a hatalma hozzá, miért nem gyógyított meg minden beteget? Miért történnek rossz dolgok jó emberekkel? Miért nem bünteti meg Isten a gonoszokat? Ha Isten a szeretet, miért tűri el, hogy sokan fiatal ko-

rukban ágyhoz kötött, tehetetlen beteggé válnak? Mit vétettem, hogy ennyire megvert Isten, amikor nálam gonoszabbak is vannak?

Kivétel nélkül mindnyájan szenvedő emberek vagyunk, és éppen a szenvedéseink kapcsán szólalnak meg szívünkben a legkeserűbb kérdések, a nagy miérték, amelyekre nincs kielégítő válasz. Amikor e kérdéseket feltesszük, gyakran megfeledezünk arról, hogy semmi sem történik

ok nélkül. Pontosabban: Istennek mindennel célja van. És ha az okokra nem is mindig derül fény, ha alázatosan meg tudunk nyílni Isten előtt, bizonyára megértjük szenvedéseink célját. Mert mindennek, amit Isten megenged életünkben, célja van. Mindennek értelme van, minden okkal történik az életünkben, csak néha nehezen találjuk a válaszokat, és ilyenkor sokkal nehezebb a szenvedés elhordozása. | 3.

Ó, Erdély, szép hazám!

Identitáserősítő nap Gyaluban

„Mit kell itt ellensúlyozni, tiszteletes úr?” – kérdezte tőlem valaki, amikor átnyújtottam neki egy meghívót arra a rendezvényünkre, amellyel a magyarságtudatot szeretnénk erősíteni gyülekezetünk tagjaiban. Próbáltam magyarázni, hogy az ünnepélnyel ellensúlyozni szeretnénk azt, ami Erdélyben száz éve folyik, és ami főként az utóbbi években, évtizedekben oly romboló hatással volt erdélyi magyarságunkra. Nem vagyok nagy magyarkodó, mégis fájdalommal tölt el: sokak identitástudata annyira elsorvadt, hogy már azt sem érzékelik, hogy itt bármit is ellensúlyozni kellene.

Lelkipásztori szolgálatom során több vegyes párt eskettem, mint egyezőt, sok olyan gyermeket kereszteltem, akiket később nem magyar óvodába és nem magyar iskolába írtattak be szüleik. Legutóbb azt is megértük, hogy az imaterem előtt várakozó, magyar családból származó kátéórárok egymással románul beszéltek, ugyanis mindketten román iskolába járnak. Van tehát mit ellensúlyozni. Erdélyi magyar református egyházunk ezt a szolgálatot is vállalja. Sokáig érlelődő terv vált valóra nemrég, amikor hosszas szervezés után a gyalui magyarság egész napos rendezvényen vehetett részt. | 8.

Kelet-Európa vallásosabb Nyugat-Európánál

Mielőtt bárki bármiféle elfogultság gyanúját akár csak gondolatban megfogalmazná, szögezzük le: nem európai, még csak nem is kelet-európai intézet legújabb adatai bizonyítják: Kelet-Európa vallásosabb Nyugat-Európa népességénél. Kontinensünkön a legvallásosabb ország Románia, míg Magyarország a 34-es mezőnyben a 20. A legújabb adatok az amerikai Pew Kutatóintézettől származnak. A tanulmány pontos címe: *Mennyire különböznek az európai országok egymástól vallási elkötelezettségben?* Az interaktív térképek 34 európai ország mutatóit hasonlítják össze. | 6.

Tanulságos igék a példázatokról 18.

Teremjük-e a Lélek gyümölcsseit?

A terméketlen fügefa példázatának kemény üzenete van, mert szomorú megállapítással kezdődik: egy fügefa három éven át nem hozott termést, s ezért a negyedikben azt mondja a gazda a kertészének, vágd ki azt. A gazdának igaza van. Hiszen azért ültette a fát, hogy teremjen. Az írásmagyarázók szerint sokatmondó, hogy a fügefa a szőlőben van, mert általában abban az időben nem szoktak a szőlőbe fügefát ültetni. Hogy ez mégis odakerült, határozott célja volt.

A példázat értelme nyilvánvaló. A gazda Isten, a fügefa mi, emberek vagyunk, a kertész pedig maga Jézus. E példázat elemi erővel mutatja be azt a tényt, hogy Istennek terve van életünkkel. Mi nem véletlenségből csöppentünk e világba. Az is nyilvánvaló, hogy Isten gyümölcsöket vár tőlünk, olyanokat, amelyek megfelelnek az ő tervének. Nekünk eleget kell tennünk Isten elvárásainak. S ezek után jön a lesújtó igazság: a fügefa, vagyis mi, emberek nem termünk jó gyümölcsöt. A hit, az ige nem teremt jó gyümölcsöt az életünkben. A terméketlen fára, a terméketlen életre pedig egyértelmű az ítélet: vágd ki. De e pillanatban történik valami egészen váratlan dolog. Megszólal a kertész, Jézus. Közbenjár a fáért, ráadásul két módon: imádkozva és dolgozva érte.

Sokszor a külső alapján ítélnék meg embereket. Isten nem így tesz.

Az első, amit tesz a mi haszontalan életünkért az, hogy imádkozik. A fa nem tud még könyörögni sem, nem tudja azt mondani a kertésznek: tégy a gazdánál pár jó szót értem. Mi a magunk erejéből még ennyire sem vagyunk képesek. A különös az, hogy a gazda nem kérte a kertészt, hogy tegyen valamit a fáért, ha-

nem csak annyit mondott: vágd ki azt. A kertész egészen váratlanul kezd imádkozni és dolgozni a halálra ítélt fáért. Könyörületességre indult úgy, ahogy azt oly sokszor olvassuk róla.

Milyen vigasztaló ez számunkra. Krisztus nem olyan emberekért jár közben, akik megérdemlik, hanem azokért, akik ítéletet érdemelnek, a mi gyümölcsstelen életünkért. A mi megtartásunk nem magunkban van, hanem az ő könyörületességében. S ha Isten könyörül, akkor ott nem a vég van, hanem egy csodálatos kezdet.

Milyen nagy ára van annak, hogy mi nem vágattunk ki! Ennek az ára az, hogy ő vágattatott ki. Már Ézsaiás próféta így jövendöl róla: „kivágattatott az élők földjéből, népem bűnéért lőn rajta vereség.” Azért, hogy a fa, tehát mi, emberek ne vágattassunk ki. A fa büntetést érdemelt volna, de bocsánatot kapott. Az egész Szentírás azt hirdeti, hogy ő vágattatott ki helyettünk. Krisztus azért halt meg, hogy mi éljünk. A fa ítéletét magára vette.

De Krisztus nemcsak imádkozik, hanem dolgozik is a fáért. Mindnyájan jól ismerjük a mondást: imádkozzál és dolgozzál. Krisztus dolgozni is akar a fáért. Körülkapálni, kitépni a fojtogató burját, érzékennyé tenni a szívet, kitépni a régi, bűnös természet gazát.

És a trágya? Az a vitamin, az ásványi só. Az ige drága szava, beszéde. A kertész jól megdolgozta a fát. Érezted-e már azt, hogy téged is megdolgozott? Talán keményen kellett beléd vágnia egy betegségnek, hogy megtörje ellenállásodat, hogy megalázkodj előtte. Aztán pedig hány áldott igemag hullt a szívedbe, hány ige, amit egészen személyesen neked mondott. És tette mindezt a gyümölcsstermés érdekében. Mert e példázatnak kétségtelenül ez a kulcsszava. Ezen áll vagy bukik minden: lesz-e gyümölcs? Ha gyümölcsöt terem, jó, ha pedig nem, vágd ki azt. Ha azután sem terem, akkor valóban mindennek vége: vágd ki azt örökre.

Ha gyümölcsöt terem, akkor maradhat az új szőlőskertjében. Ahol ott a gazda, ahol ő mindennap megfordul, ahol ott van a Szentlélek, ahol ott van a többi fa, ahol ott van a szentek közössége.

„De az így válaszolt neki: Uram, hagyd még meg ebben az évben.”

(Lk 13,8)

Rónay György

Deres

Jártam tilosod útjain,
s lejárta térdig most a lábam
jó ösvényeden, s hasztalan,
mert rogyadoznak inaim.

Béremet mind eltékoztaltam,
roptam, míg a sarkam levásott,
s épp csak annyi erőm maradt,
hogy házadig elvonszolódjam.

Mihaszna szolgád, gaz cseléded,
itt ülök az ajtód előtt,
s faragják már a botokat
vad hajdúid, a szenvedések.

Deresre vonnak, élve ölnek.
Nem jajgatok. Megérdemeltem.
Csak te légy irgalmas nekem,
ha csontjaim majd összetörnek.

A fán a gazda gyümölcsöt keres. Nem a külső számít, nem a lombzat. Mi hányszor a külső alapján ítélnék meg embereket. Isten nem így tesz. Ő a Lélek gyümölcssei alapján ítélt: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, szelídség, hűség, mértékletesség. Ott vannak-e ezek a mi életünkben? Ő mindent megtett azért, hogy e gyümölcsök a mi életünkben is gazdagon teremjenek.

A példázat nagyon „keményen” kezdődik, de utána a folytatásban ott van az irgalom, a könyörület. S a végén megint ott a kemény ítélet. Amikor már nemcsak a gazda mondja, hanem a kertész is: ha ezek után sem terem, vágd ki azt. Ha az sem használ, hogy én imádkoztam és dolgoztam érte, akkor vágd ki azt.

Am ebben is ott a kegyelem. Mert az felrzza az embert, önvizsgálatra és megtérésre indítja. Isten határt szab a gyümölcsstelen életnek. Határa van Isten hosszútűrésének, kegyelmének. Három év és még egy év a kertész közbenjárására. De akkor ezzel vége. Több esztendő már nem adatik, akkor jön az ítélet, amit már sem gazda, sem kertész, sem senki más nem von vissza.

Hadd retentsen meg minket ez az ige. Legyen ez áldott rettegés. Még mindig nincs gyümölcs, hát vigyázz, ő mindent megtett azért, hogy legyen. Ha ez nem elég, többre már nem várhatsz, hanem csak az ítéletre. Engedd, hogy elvégezze benned a maga áldott munkáját.

Most ismét kaptunk Isten kegyelméből Jézus áldozatáért egy újabb esztendőt, amiben Krisztus imádkozik és dolgozik értünk, végzi bennünk a maga áldott munkáját. Bár ne lenne hiábavaló, bárcsak tudnánk az ő dicsőségére minél több áldott gyümölcsöt teremni! Legyen ez az Úr kedves esztendeje, a gyümölcsstermés esztendeje. Ennek örül Isten, örül a kertész, aki maga az Úr Krisztus, de örül Isten népe, gyülekezete is.

Kórházlelkészek Erdélyben

• KOLOZSVÁR

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Erdélyi Tünde, III-as belgyógyászat

Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com,
tel.: 0740-202151

• MAROSVÁSÁRHELY

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

• BRASSÓ

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyarioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

• SZÁSZRÉGEN

Szép Ildikó, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

• BÁNFFYHUNYAD

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

• SEPSISZENTGYÖRGY

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Miérték

1. | Vannak olyan keresztyén irányzatok, amelyek szerint Isten azt akarja, mindenki dűsgazdag legyen. Az ilyenek szerint aki Istent követi, annak az életét elkerülik a szenvedések, nincsenek pénzügyi gondjai. A Biblia viszont mást tanít: gyakran szenvednünk kell akkor is, ha Isten akaratát követjük. Miért? Mert a szenvedések közelebb visznek bennünket hozzá, mélyítik a hitünket. A Szentírás tanítása szerint a szenvedéseknek meglesz az eredménye már itt, a földön, de némelyik szenvedésnek az értelme csak a mennyországban lesz világossá.

A szenvedéseket három csoportba oszthatjuk. Az első csoportba azok tartoznak, amelyekben mindenkünknek részünk lehet. Ha vihar söpör végig, vagy szárazság pusztít környezetünkben, akkor az mindenkit egyformán érint.

A második típus az, amelyet saját magunknak okozunk az elkövetett bűneink által. Gondolhatunk itt az erkölcstelenségre, züllött életmódra okozta szenvedésekre: ha valaki például töménytelen alkoholfogyasztással tönkretette az egészségét, akkor ez az ő saját bűne, aminek visseli következményeit. Nem Isten okozta.

Azonban nem minden szenvedés a bűneink következménye. És itt fogalmazódnak meg bennünk a nehéz kérdések. A Szentírás

szerint néha a szenvedés Isten akarata szerint történik, mert neki valamilyen magasabb rendű célja van életünkkel, amihez eszközként a szenvedést (is) felhasználja. Nézzük például Jób életét, vagy a vakon született férfi esetét. A tanítványok valamilyen bűnt vélnek felfedezni mint kiváltó okot a vakon született esetében: ki vétkezett? Gyakran mi is a bűn felől közelítjük meg a kérdést. Az okokat kutatva sok esetben nem is jutunk tovább annál, hogy valamit okoljunk az adott helyzetért. Együgyűségünkben néha téves ítéletekre ragadtatjuk magunkat. Jézus válaszával már-már kiábrándítja tanítványait: ne akarjatok mindent megmagyarázni a bűnrel. Nem elég az okokat keresni, érdemes elgondolkozni azon, vajon milyen célból „adatik” nekünk a szenvedés? Isten szenvedéseink által magához hív, megtérésre indít, bűneinkből megtisztít.

Néha világosan értjük, mi célból szenvedünk, de az is megtörténik, hogy nem, vagy csak utólag kapunk kérdéseinkre választ. Isten sokszor azért rejti el előlünk a szenvedések okát, mert nem értenénk meg.

Legsúlyosabb, leginkább érthetetlen szenvedéseinkben legjobb, ha az érettünk kereszthalált szenvedett Krisztusra gondolunk. Az ő szenvedésének az oka egyrészt az ember bukásában keresendő, másrészt a mennyben született döntés következménye: az Atya döntése volt, hogy így tegyen eleget a világ bűnéért. Jób drámája pedig arra mutat rá, hogy Isten rajta keresztül

Reményik Sándor

A szőnyeg visszája

Kétségbe esem sokszor én is
A világon és magamon,
Gondolva, aki ilyet alkotott:
Őrülden alkotott s vakon.

De aztán balzsamként megnyíhat
Egy drága testvér halk szava,
Ki, míg itt járt, föld angyala volt
S most már a mennynek angyala.

A világ Isten-szötte szőnyeg,
Mi csak visszáját látjuk itt,
És néha, legszebb perceinkben,
A színéből is valamit.

bizonyítja a kísértőnek: van önzetlen szeretet, Isten embere ok nélkül is képes a hűségre. Az ő szenvedése, illetve a szenvedésének az elhordozása megtanít minket arra, hogy bízzunk meg Istenben akkor is, ha nem értjük szenvedésünk okát. Mert ami érthetetlen, az nem mindig értelmetlen. Mindennek értelme van, amit Isten megenged életünkben. És mi tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van... (Róm 8,28)

| JAKAB ISTVÁN |

Két híd között

Volt abban valami titokzatosság, ahogy az ember beosont a félhomályban derengő közúti híd alá, óvatosan kikerülve a különböző végtermékeket, és keresett egy zavartalan helyet, ahol bedobhatta a peccót.

Nem volt ott különösebb mélység, kövek és betonarabok között egy régi fahíd megfeketedett maradványai hirdették a régi időket. Azt, hogy egykor is volt átjárás a patakon.

Akkor mentünk a híd alá, amikor a többi „jobb helyet” már végigjártuk. Ez volt az utolsó mentősvár. A reménység helye. Ehhez képest nem volt nagy kapás itt sem. Egyszer viszont valami alaposan lehúzta a dugót, kirántva a botot éreztem az erejét, de a horog üresen, giliszta nélkül jött fel a felszínre. Így lett a híd alatti partszakasz legendás hely, fontoskodva meséltünk egymásnak, hogy itt márpedig nagy halak is tanyáznak. Bár a legtöbben mégis csak a dolgukat végezni vonultak le a diszkrét félhomályba.

A híd alatt ücsörögve nem szűnt meg a külvilág zaja, hiszen felettünk, olyan kétféle magasságban szüntelen közlekedtek az autók. De ezek a múltat hirdető faoszlopok, meg a sejtelmes sötétség, ahová csak délelőtt köszönt be egy kis napsütés, mégis az elvonulás helye volt

a horgásznak. A hátha érzésével vonultunk be a híd alá. Hátha most elcsípjük azt a hatalmas bestiát. Hátha itt, a híd alatti csendességben értelmet nyer a horgászat művelete. Hátha ma nem üres kézzel kullongunk haza, kezünkben a horgászbokként szolgáló paszulykaróval. Ebben a „hátha”-érzésben az volt a szép, hogy beteljesületlen reménység maradt, de éppen ezért újra és újra lementünk a híd alá, a „hátha most sikerül” érzésével.

Sok-sok gondtalan, ficáncoló évünket elsodorta a patak vize.

”

A másik bűvös építmény a vasúti híd volt. Egy jóval magasabb, robosztus szerkezet. Ha nem volt éppen áradás, a szélén volt félméternyi betonozott rész, amelyen keresztül lépkedhettünk alatta. Itt még alacsonyabb volt a víz, egy-két meddő próbálkozás után a peccót kint hagytuk, csak a hecc kedvéért mentünk be a híd alá. Esetleg hallgatni a felettünk átrohanó vasúti szerelvény betonnal felhangosított zaját. A híd előtt viszont kellően mélyült a víz, jókat lehetett benne fürdőzni és horgászni is. A híd mögött pedig kezdődött a patak felső folyása, egyre távolabb haladva a falutól. Kanyargósan, bokroktól övezve érkezett a patak, és mi számos jó helyet tartottunk számon, ahol érdemes próbálkozni.

Néha már a napsütés is kísértésbe vitt, talán csak megcsodálni az éledő természetet. Hallani, ahogy a jég fogságából kiszabadult patak milyen örömmel csörgedezik. A parton persze még mély sárban lépkedtünk, a horgászás ilyenkor csak pár perces próbálkozás volt az átlátszó vízben, ahol nyoma sem volt még halaknak. Az igazi hangulatot majd csak a nyári időszak hozta magával, monoton tücsökciripeléssel és dzsungelként megnőtt növényzettel. Ilyenkor a patak is méltóságteljesen vonult a medrében barnás-zöldes árnyalatban. A mélyebb helyek mindig azzal kecsegtettek, érdemes volt az otthoni vizes hordók alól kiásni a sovány, vörös testű gilisztákat.

A két híd tájékozódási pont volt. Fel-felnéztünk, amikor átrohant rajta egy-egy szerelvény, vagy amikor magányos vándorok lépegettek a sínek mentén, mert úgy gondolták, itt rövidebb a hazavezető út, mint az országúton.

Felnéztünk és tudtuk, hol vagyunk, milyen messze távolodtunk el a hidaktól, amelyek a falu biztonságos közelségét hirdették.

A két híd között zajlott sok-sok gyermekélet. Sok-sok gondtalan, ficáncoló évünket elsodorta a patak vize. Talán le egészen a végtelen tengerekig. Csak a két híd maradt. Némán, méltóságteljesen, vigyázva az áthaladókat.

| FÁBIÁN TIBOR |

Új év, új ciklus: ki nem hallott a PSZ-ről?

Az elmúlt év a Presbiteri Szövetségben is a választások, tisztújítások éve volt. Az év folyamán megtörténtek az egyházmegyei választások, december 7-én pedig az újonnan megválasztott megyei elnökségek Marosvásárhelyen gyűltek össze kerületi elnökséget választani. Sok új arc jelent meg. Számos egyházmegyében komoly frissítések voltak, viszont akad olyan megye is, ahol a régi vezetésnek szavaztak újabb hat évre bizalmat. A megújult választói közgyűlés nem sokat változtatott az egyházkerületi vezetőségen. Az elnöki tisztséget, immár harmadik ciklusban is, Pályi József tölti be.

a szövetségünk honlapján is, amelynek címe: www.presbiter.ro. Természetesen tudatában vagyok annak, hogy honlapunk még sok munkát igényel: színesebbé, átláthatóbbá kell alakítani, hogy a célnak megfeleljen.

Az elmúlt évek során a Presbiteri Szövetség tíz alkalommal szervezett egyhetes nyári presbiteri továbbképző tábort, két alkalommal pedig télen ennek a rövidített, tartalmasabb változatát. Ezenkívül számos Kárpát-medencei, egyházkerületi, egyházmegyei, valamint kisköri konferenciának, presbiteri képzésnek volt a szervezője. Szervezetünk kérésére az egy-

Vegyük sorba a tényeket. Amit tesz a PSZ, nem önmagáért, hanem a presbiterekért, és ez által az Anyaszentegyházért teszi. Ha növekszik a presbiterek kötelelességtudata, ha erősödik a lelkipásztorok és presbitériumok közötti kapcsolat, ha megértik a presbiterek, hogy nemcsak jogaik, hanem köteleességük, felelősségük és feladataik is vannak, mindez az egyház javát szolgálja. Ha rájönnek, hogy az építkezés és az egyházi javak kezelése, megőrzése, karbantartása nem csak a lelkipásztor dolga, akkor ez utóbbinak a válláról leveszünk egy hatalmas terhet, és még jobban tudja végezni saját feladatát, az ige hirdetését és a nyáj pásztorolását.

A képzések, konferenciák már nemcsak arról szólnak, hogy mit és hogyan kell tennie a presbiternek az egyházban, hanem lelki, hitméllyítő töltetet kapnak. Örvendetes, ha a presbiter jó szakember és sok mindenhez ért, de sokkal fontosabb, hogy hitben járó keresztyén legyen, akinek a hétköznapi élete nem különbözik a vasárnapitól, és végképp nem a teljes ellentéte az ünnepnapinak.

Ami a havi 1 lejt illeti: hiszem, hogy a legszegényebb presbiternek sem kell nélkülöznie, ha azt befizeti. Általában ennek a többszörösét költjük fölösleges, sokszor ártalmas dolgokra. Viszont ha figyelembe vesszük, hogy egyházkerületünk több mint 8000 presbitert számlál, azzal a havi 8000 lejjel elképzelhetetlenül nagy terveket tudnánk megvalósítani... És ha még beszorozzuk 12 hónappal...

Érdemes tudni, hogy a tagsági díj az egyházmegyékben marad, és az egyházmegyei, kisköri konferenciák, képzések költségeit hivatott fedezni, így visszafordul a gyülekezetekhez, a presbiterekhez. Amennyiben a presbiterek ezt rendszeresen befizetik, lehetőséget tudunk biztosítani a kis lélekszámú, kis költségvetésű gyülekezeteknek is arra, hogy konferenciáknak, képzéseknek lehessenek a házigazdái. Amennyiben nem, megfosztjuk őket e sikerélménytől.

A hézagos, nem igazán hatékony kommunikáción sokat kell dolgoznunk. Tisztán kell látunk: csak akkor lesz hatékony a szolgálatunk, ha a lelkipásztorok és presbiterek összefognak, és ugyanabba az irányba húzzák az Anyaszentegyház sokat emlegetett szekerét.

A PSZ kerületi vezetése évek óta szorgalmazza az információk „kétszatornás” áramlását. Az egyik a már hagyományos vonal az esperesi hivatalokon, valamint a lelkipásztorokon keresztül. A másik pedig az, amelyiknek a kiépítése minden egyházmegye szövetségi elnökségének a feladata. Minden gyülekezetben meg kell találnunk azt a kapcsolattartó személyt (nem feltétlenül a gondnok személyében), aki az egyházmegyei szövetségi elnökségtől megkapva a meghívókat, közleményeket, a gyülekezet lelkipásztorával karöltve átadja a presbitereknek. Ezáltal másik terhet vennénk le lelkipásztoraink válláról.

E gondolatokkal, tervekkel vágunk neki az új esztendőnek és az új elnökségi ciklusnak. Reméljük, egyházkerületünk vezetőségével és az esperesi hivatalokkal az elmúlt évekhez hasonlóan gyümölcsöző lesz szövetségünk viszonya, munkája. Reménység szerint a presbitériumokkal is sikerül jobban kommunikálni, és a tagság is jobban fogja támogatni a munkánkat.

A Presbiteri Szövetség tisztújító közgyűlésének választó bizottsága Marosvásárhelyen

Ferenci István János alelnök és Halmágyi Sándor titkár mellett Biró Béla Dávid és Horváth Miklós elnökségi tagként, Szedilek Csaba és Vass Vince pedig elnökségi póttagként segíti a munkát.

2019-et írunk, és immár több mint 12 éves múltat tekint vissza az Erdélyi Református Presbiteri Szövetség (a szervezet korábban is létezett, csak nem működött). Sajnálattal kell tudomásul vennünk, hogy ennyi év elteltével is akadnak olyan presbiterek, presbitériumok, amelyek nem tudják, mit tesz a PSZ, miért jött létre, és miért van szükség a havi 1 lejes támogatásra (tagsági díjra). És persze azt sem, mit tesz, illetve mit tenne a befizetett összeggel a PSZ vezetősége. Valószínű, sok presbiter nem tudja, mit tartalmaz a PSZ Alapszabályzata. Itt most nem fogom bemásolni a szabályzatot. Ez elolvasható egyházkerületünk, valamint

házkerületi nyomda újra elkezdte nyomtatni a zsebnaptárt. A felkérésünknek eleget téve Visky Sándor Béla teológiai tanár tartalmas és hasznos könyvet írt *Megtartó ismeret* címmel, amely a már nem igazán korszerű Presbiteri Kiskatét hivatott helyettesíteni. Ezeket több-keves példányszámban igyekszünk eljuttatni a presbiter és lelkipásztor-testvéreinkhez. Egyik presbiterestvérünknek segítettünk verseskötete kiadásában és népszerűsítésében.

Sajnos ennyi év után is még vannak, akik nem hallottak a fent említett táborokról. Rengetegen vannak, akik még nem vettek részt egyetlen konferencián, képzésen sem. A presbitériumok többsége nem fizeti egyáltalán azt a havi 1 lejt presbiterenként, amivel még nagyobb dolgokat is tudnánk tenni. Miért van ez így? Kommunikáció hiánya vagy érdektelenség az ok? Bármelyik is legyen a hiba, ki kell küszöbölnünk.

Álmodni és valóra váltani

Álmodni és valóra váltani az álmokat nem lehetetlen, csak akarat kérdése. A távolság nem akadály a gyülekezetek, közösségek közötti együttműködésre, sőt különös kapcsolatot teremthet. Csupán az első lépés az, amit nehéz megtenni, de „az Úr csodásan működik”.

A szombathelyi egyházközség vezetősége tavalyelőtt testvérkapcsolat kiépítésének szándékával kereste fel a bukaresti Református Calvineumot. Ugyanis tagjai évek óta arról álmodtak, közelebbi kapcsolatot szeretnének kialakítani egy romániai református egyházzal. Kezdetben erdélyi vagy partiumi városra gon-

doltak, a sors viszont úgy hozta, hogy a választás a bukaresti Calvineumot illette, ahol szinte minden egyháztagot Erdélyből vagy Partiumból sodort Bukarestbe az élet. A bukaresti gyülekezet presbitériuma egyhangúlag elfogadta a javaslatot, s hamarosan már vendégül is láttuk a szombathelyiek lelkipásztorát, | 8.

Szolgatársak a szolgatársakért, HISZ ez jó

Beszélgetés Beke Boróka karatnai lelkipásztorral a Hivatásmegőrző Szolgálatról

Egyházkerületünkben nem mindenki hallott a Hivatásmegőrző Szolgálatról (HISZ), pedig az erdélyi református lelkipásztorok által létrehozott szolgálat az egyházi munkát hivatott elősegíteni. Beke Borókéval, az Erdélyi Református Lelkészszerkezleti Szövetség elnökével a HISZ megalakulásáról, munkájáról beszélgettünk.

Beke Boróka karatnai lelkipásztor, az Erdélyi Református Lelkészszerkezleti Szövetség elnöke a Hivatásmegőrző Szolgálatot népszerűsíti

– Mikor és milyen céllal jött létre a HISZ? Kinek a javaslatára?

– A HISZ értekezleti kezdeményezésként jött létre, már évekkorábban többször felmerült értekezleteken az igény, hogy lelkipásztoroknak is olykor szüksége lenne lelki támaszra, lelkigondozóra vagy egyszerűen csak valakire, aki meghallgatja. Értekezleti elnökként én ragadtam meg az alkalmat, hogy megszólítsam azokat a kollégákat, akik szívesen (és ingyen) vállalnak ilyen segítségnyújtást. A felhívás a bethesdai gyógyítástörténetre utalt, és bárki jelentkezhetett, aki kész embertársul szegődni kollégák mellé.

– Kik a munkatársai? Mivel foglalkozik, kiknek és miben nyújt segítséget? Kik fordulhatnak hozzá?

– A szervezés 2014-ben kezdődött, 2015-ben indult be a szolgálat. A munkatársak eleinte csak lelkipásztori végzettséggel (is) rendelkezők lehetnek, aztán gyakran hallottuk, hogy világi szakemberekre is lenne szükség, és így nyitottunk, most két pszichológus is van közöttünk. Fontos, hogy mindenki önkéntes alapon dolgozik.

Hogy kik fordulnak hozzánk? Röviden összefoglalva: hivatási és magánéleti nehézségekkel küzdő szolgatársak. Még mindig nagyobb azok aránya, akik nem a maguk ügyében for-

Igen, van segítség!

A HISZ célja, hogy hivatásbeli vagy magánéleti nehézségekkel hozzánk forduló lelkipásztoroknak és családtagjaiknak szeretetteljes figyelmet és segítséget nyújtsunk.

Szolgálatunk abból a jézusi szeretetből táplálkozik, amelyet nap mint nap mi is csodálkozva tapasztalunk. Hitünk szerint ez lehet a legnagyobb támasz a nehézségekkel küzdő, elbizonytalanodott embertársnak, szolgatársnak, családtagjainak, közösségének.

Ha elhívásod, tehát hivatásod terén elbizonytalanodtál, válságba kerültél, és szeretnéd, ha újra megerősítést, friss bizonyosságot nyernél, fordulj hozzánk bizalommal! – olvasható a HISZ honlapján.

(hivatasmegorzoszolgalat.wordpress.com)

dulnak hozzánk, hanem valaki másra hívják fel a figyelmünket, aki bajban van. A célcsoport is kicsit tágabb már, mint az indulásnál: nemcsak lelkipásztorok, hanem családtagjaik is megkeresnek. Van néhány fontos alapelvünk: pl. a titoktartás kötelezettsége, illetve az önkéntesség. Ez utóbbi nemcsak a munkatársak ingyenes munkavégzését jelenti, hanem azt is, hogy senkit nem lehet akarata ellenére „kezelni”.

A szolgálathoz hivatási és magánéleti nehézségekkel küzdők fordulhatnak.

– Milyen támogatásból működik? Melyek a jövőbeli tervei?

– A HISZ ismertté válását céloztuk meg többek között azzal a Hivatásgondozó nap elnevezésű rendezvénysorozattal, amit az egyházkerülettel közösen szervezünk, ennek költségeit a püspökség állja. E találkozók szolgálati jubileumokat ünneplő lelkészek számára szervezünk kétnapos programot. Tavaly először nyugdíj előtt álló szolgatársak számára is szerveztünk hasonló rendezvényt, ahol az ő sajátos helyzetükre vonatkozó kérdések megbeszélésére került a hangsúly. Azzal a gondolattal, hogy a nyugdíjazáskor a hivatalt leteszi az ember, de a hivatást nem. Jövőbeli terveink között szerepel az eddig beindított programok folytatása, szeretnénk még ismertebbé válni, munkánkat jobban végezni, s előbb-utóbb új munkatársakra is szükségünk lesz. Aki többet szeretne megtudni tevékenységünkről, látogassa meg a hivatasmegorzoszolgalat.wordpress.com honlapot.

Játékosan ünnepelve

Meglepődve vettem kézhez a Hivatásmegőrző Szolgálat (HISZ) múlt év végén küldött meghívóját, amelyben a parajdi Urbán Andor Központba hívtak. Kíváncsisággal indultam el az udvarhelyszéki településre. Tudtam, olyan kollegákkal fogok találkozni, akiket tíz, húsz, harminc vagy éppen harmincöt éve szenteltek fel lelkipásztornak, tehát mindannyian kerek évfordulót ünnepelünk. Némi sejtésem volt arról, mi fog történni, de azért a meglepetés nem maradt el.

Olyan alkalomra érkeztem Parajdra, ahol a HISZ munkatársai fogadtak, és vezetésükkel játékosan visszatekintettünk a szolgálatban eltöltött időre, az eddig átélt – pozitív és negatív – élményekre. Tudom, az együttléti alkalmával előkerülő közösségi játékokat, kézügyességi gyakorlatokat nem mindenki kedveli, de a nap végén még a fanyalgók is határozottan állították: érdemes volt elfogadni a meghívást.

„Szolgálhat ez az alkalom testi-lelki felfrissülésként, az esetleges megkopott küldetésstudat felfrissítéseként, a hivatástudat megerősítéseként” – vallják a szervezők, akik arra törekednek, hogy e rendezvénnyel kifejezzék a köszönetüket azért, mert a lelkipásztorok hűséggel igyekeznek helytállni szolgálatukban. A kiértékelő és úrvacsorás istentisztelet végén – amelyet Kató Béla püspök is megtisztelt jelenlétével – meghatódva tapasztaltam, hogy az egyik idősebb kolléga, akivel addig csupán egy-egy rendezvényen láttuk egymást, átölelve mondott hálát, hogy megismerhettük egymást. A hab a tortán még csak ezután következett, de az hadd legyen a következő alkalmon részt vevők meglepetése.

Kelet-Európa vallásosabb Nyugat-Európánál

1. Tudom, sokan lesznek, s magam is hajlok erre a nézetre, hogy különbséget kell tennünk a vallásos és a ténylegesen hívő emberek között. Vallásos emberek azok a közvélekedés szerint, akik bizonyos vallási, egyházi szokásokat betartanak, de valójában inkább a formalitások követői, melyekhez több-kevesebb hiszékenység, olykor babonáság, pogányság is kapcsolódik. Hívő emberek a közvélekedés szerint pedig azok, akik első renden a Biblia naponkénti olvasásával annak tanítását igyekeznek követni mindennapi életükben, s maguk is személyesen elkötelezték a bibliai keresztyén hit gyakorlásában és továbbadásában. Tőlük bizonyos vallásos szokások, babonás néphitek távol állnak. Ilyen alapon ennek a Pew Kutatóintézet által készített felmérésnek az adatait bizonyos fenntartással kell kezelni, de a valóság nem állhat távol adataiktól.

Hogyan is határozza meg a Pew intézet a vallásosságot? Milyen kritérium alapján tették ezt? Négy mértékegységük volt, ezek: 1. a vallási szolgáltatások iránti érdeklődés, ezek igénybevétele; 2. az ima gyakorisága; 3. az Istenbe vetett személyes hit; 4. a vallás jelenléte és jelentősége a mindennapi életben.

Hívő emberek a közvélekedés szerint azok, akik első renden a Biblia naponkénti olvasásával annak tanítását igyekeznek követni mindennapi életükben, s maguk is személyesen elkötelezték a bibliai keresztyén hit gyakorlásában és továbbadásában. Tőlük bizonyos vallásos szokások, babonás néphitek távol állnak.

Románia vallási profilja

50% (4.) a vallást nagyon fontosnak tartja az életében
50% (2.) azt állítja, hogy havonta legalább egyszer részt vesz istentiszteleten
44% (3.) legalább naponta imádkozik
64% (4.) feltétlenül hisz Istenben

Ezek közül legalább kettőnek el kell érnie a magasabb (40-50 százalék) mértéket, ebbe a kategóriába esik Románia, Örményország, Görögország, miközben a négy közül egy vagy kettő éri el az értékelhetőség határát Dánia, Svédország, Anglia esetében.

Közép- és Kelet-Európa megkérdetettjei a négy kritérium alapján inkább hasonlítanak egymáshoz, mint Nyugat-Európa megkérdetettjeihez. Előbbiek általános véleménye az, hogy a vallásnak, vallásgyakorlásnak fontos szerepe van egyéni életükben. A vallás nagyon jelentős tényező a személyes életben – ezen a véleményen vannak nagy többségben a megkérdetettek Örményországban, Boszniában, Grúziában, Görögországban, Romániában. Tíz megkérdetettből egy van ilyen véleményen Franciaországban, Németországban, Angliában, s más nyugat-európai országban. Persze Európa térképe ebben a tekintetben sem egységes és sematikus. Hiszen a kevéssé vallásos Nyugat-Európában is van kivétel, például Portugália, ahol 37%-kal a magasan vallásos kategória felé tartanak. S miközben Lengyelország Európa keletibb felében kiugróan magas mutatókkal rendelkezik, addig Csehországban és Észtországban annyira alacsony a vallásosság szintje, mint Dániában.

Románia az első, Magyarország a 22.

A vallás jelentőségének a megítélésében a 34-es európai résztvevő listán az összesített eredmények alapján szerzett első hely ellenére nem Románia az első, hanem Görögország, 55%-os a „vallás igen fontos” véleménnyel. Őt követi Bosznia 54%-kal, Örményország 53%-kal, Grúzia 50%-kal. A 4. helyen áll ebben a tekintetben Románia 50%-os mutatóval. Aztán következik Horvátország és Moldávia 42%-kal, s „kakukktójásként” Portugália található a 8. helyen 36%-kal a vallásgyakorlás fontosságának tekintetében. Majd ismét közép-kelet-európaiak sorjáznak: Szerbia 34%-kal, Lengyelország 29%-kal. Magyarország a 22. helyen áll az európai nemzetek vallási fontosságát mutató statisztikájában 14%-os mutatóval. Nagyon elgondolkodtató. Utána Ausztria jön 12%-kal, majd a nyugat-európai országok zöme. A sort Csehország zárja 7%-kal, s a legutolsó helyen Észtország áll 6%-kal.

A két ország mutatóinak szembeötlő eltérései

Románia vallási profiljának az elsősége Európában nem azt jelenti, hogy mindenben az első helyen áll, de megközelítően igen. Az 55%-os „magasan vallásos” minősítés a négy kritérium magas arányának a végeredménye. Részletezve: a románok Európában a 4. helyen állnak azzal a véleménnyel, hogy a vallás nagyon fontos az életükben (50%). A második helyen állnak abban a kérdésben, hogy az elmúlt hónapban vettek-e igénybe valamilyen vallási szolgáltatást (50%). Harmadik helyen állnak Európában abban a tekintetben, hogy naponta imádkoznak-e (44%). Negyedik helyen pedig abban a kérdésben, hogy „abszolút bizonyosan hisznek-e Istenben” (64%).

Magyarország vallási profilja

14 százalék (22.) szerint a vallás nagyon fontos az életében
17 százalék (25.) azt állítja, hogy havonta legalább egyszer részt vesz istentiszteleten
16 százalék (22.) naponta imádkozik
26 százalék (16.) feltétlenül hisz Istenben

Magyarország az európai összesítésben a 20. helyen áll a 34 európai ország sorában. Hogyan állunk az egyes mutatókkal? 22. helyen állunk abban a tekintetben, hogy hányan mondják: „a vallásnak nagyon fontos szerepe van az életükben” (14%). 25. hely jut nekünk annak a kérdésnek az alapján, hogy „az elmúlt hónapban vett-e igénybe vallási szolgáltatást” (17%). 22. helyen állunk abban a tekintetben, hogy imádkozik-e a magyar népesség naponta (16%). 16. helyen állunk abban a tekintetben, hogy népességünk szilárdan hisz-e Istenben (26%).

Vallásosság az európai országokban

Az amerikai Pew Research kutatóintézet által az európai vallásosságról készített felmérés országokénti rangsora

1. Románia	55%
2. Örményország	51%
3. Grúzia	50%
4. Görögország	49%
5. Moldávia	47%
6. Bosznia-Hercegovina	46%
7. Horvátország	44%
8. Lengyelország	40%
9. Portugália	37%
10. Szerbia	32%
11. Ukrajna	31%
12. Szlovákia	29%
13. Fehéroroszország	27%
13. Olaszország	27%
15. Írország	24%
16. Litvánia	21%
16. Spanyolország	21%
18. Bulgária	18%
18. Hollandia	18%
20. Magyarország	17%
20. Norvégia	17%
20. Oroszország	17%

A sírhely feletti koncessziós jogról

A sírkertekre, a krematóriumokra és a temetési szolgáltatásokra jelenleg a 2014/102 számú törvény van hatályban. Ez egy ún. kerettörvény, amelynek rendelkezései mindenkire kötelezőek. A törvény 6. szakaszának 3. bekezdése szerint valamennyi temetőtulajdonosnak temetői szabályzatot kellett/kell alkotnia, vigyázva arra, hogy az abban foglalt előírások ne legyenek ellentétesek a magasabb rendű jogszabályokban foglaltakkal. Ennek az általános jogelvnek a követése, betartása és megítélése azonban nem mindig könnyű feladat.

A kerettörvényenél maradva, ennek hatálya kiterjed az állam köztulajdonában lévő temetőkre, a területi-adminisztratív hatóságok (az önkormányzatok) köztulajdonában találhatóakra, azaz a köztemetőkre, valamint a törvényesnek elismert felekezetek/egyházak tulajdonában levőkre. A kerettörvény a 18. szakasz 2. bekezdésében kimondja: a sír kedvezményezettjének használati, koncessziós joga letelekor „elővételi”, azaz elsőbbségi joga van a sírra, amely jog a koncesszióvevőnek elhunytá után ennek törvényes, mi több végrendeleti örökösének is biztosított.

Az 5. szakasz 1. bekezdése szerint a temetőtulajdonos egyben ügyintézői hatáskörrel rendelkezik, amely minőségében az elhagyott, valamint a több mint két évig gondozatlanul hagyott sírok feletti használati jogot a kedvezményezettől/címzettől megvonhatja, de csak írásban kiküldött, eredményt nem hozó felszólítás után, amit akkor is megtehet, ha a koncessziós szerződésben előírt koncessziós díjat (a sírmegváltási díjat) a sírhasználó nem fizeti ki. A törvény szövegében tehát megjelenik a koncessziós szerződés, amely a temetőtulajdonos és a sírhasználó között létrejött jogviszonyt bizonyítja.

Amire tehát mindenképpen figyelni kell: a sírhelyet birtokló személy ezzel a koncessziós szerződéssel csak használati, koncessziós jogot, és nem tulajdonjogot szerez a sírra, amit nem idegeníthet el. A Román Polgári Törvénykönyv (tovább csak Ptk.) 861. szakasza szerint a köztulajdon elidegeníthetetlen, elévülhetet-

Fotók: Vetési László

Sírkövek a Beszterce-Naszód megyei csicsómihályfalvi református temetőben

len és le nem foglalható, másképpen fogalmazva: a kényszervégrehajtás alól kivont, viszont a köztulajdonba sorolt javak használatba, koncesszióba és kezelésbe adhatók, tulajdonba azonban nem. Ezt a tiltást a törvénykönyv 872. szakasza is megerősíti, amikor kimondja: ennek megsértése, azaz az így létrejött jogügylet abszolút semmis. Ez azt jelenti, hogy ezt a bíróság bármikor kimondhatja. Vagyis aki egy temetőben sírhelyhez jut, az a területet csak használhatja, a maga létesítette felépítményeknek, a keretnek, a sírkövek ellenben tulajdonosa lesz.

A gyakorlatban a koncessziós szerződést a köztemető vagy az egyházi temető tulajdonosa, ennek képviselője nem minden esetben köti meg írott, kötelezettségeket is tartalmazó formában, hanem elegendőnek tartja a használatba adást és vételt, a sír megváltását igazoló

nyugtának/elismervénynek a kiállítását. Ez általában a sírhasználat időtartamát, lejártának időpontját, a használati díjat, a koncesszióvevőjének nevét, a sírhely számát, a koncesszió adójának aláírását, bélyegzőjét tartalmazza. Ezt – jogvita esetén – még ebben az egyszerű formájában is koncessziós szerződésnek, jogcím megszerzésének, létezésének lehet/kell tekinteni. Véleményem szerint e gyakorlatot fel kellene adni, és helyette minden temetőtulajdonosnak, legyen az önkormányzat vagy felekezet, az írott, nem hitelesített szerződést kellene rendszeresítenie (a törvény nem követeli meg a közokirati formát, azaz a közjegyzői hitelesítést), amely szerződésbe a felek kötelezettségeit is bele kellene foglalni. Mindezt a kerettörvény és az adott temetői szabályzat előírásai alapján, ezekre alapozva.

A közjegyzői gyakorlat a köztemetőekben és egyes egyházi temetőekben található sírhelyekre a koncessziós jogot mint a hagyatékbba tartozó, ingatlan feletti jogot ismeri el, e szerint kezeli, és azt mind a törvényes, mind pedig a végrendeleti örökösnek vagy örökösöknek kiadja örökös bizonyítvány kiállításával, örökrészük arányában. Más egyházi temetőknél – anélkül, hogy általánosítanék, mert itt is változó lehet a gyakorlat – a koncesszióvevő, a kedvezményezett/címzett elhunytá után ezek a sírok sokszor kimaradnak a hagyatéki eljárásból, ami sokszor szül ellentéteket az örökösök között.

Az egyházi temetői szabályzatokban megjelennek olyan előírások is, amelyek az örökösödési jog előírta törvényes örökösök közül csak az első és a második örökös osztályba tartozókat (a leszármazókat, az elhunyt szüleit és testvéreit), valamint a túlélő házastársat ismerik el törvényes örökösnek, leszűkítve így azok körét, akik az első két osztályba soroltak hiányában örökös minőséggel rendelkeznek. Az ilyen előírást tartalmazó szabályzat felülvizsgálata, megváltoztatása a kötelező erejű, magasabb rendű jogszabályokkal, elsősorban a Ptk.-val történő összhangba hozatala szerintem nem kerülhető meg.

Ó, Erdély, szép hazám!

1. | A találkozó végén érezhettük: jó magyaroknak lenni. Annyian voltunk a templomban, mint húsvétkor vagy karácsonykor. Első benyomásom az volt, amikor Isten házába léptünk, hogy íme: szükség van az ilyen alkalmakra. Van remény. Ezt erősítette meg istentiszteletünk első mozzanata, amikor egyik vallásórás gyermek a gyülekezet felé fordulva elmondta a megtanult idézetet: a reménység nem szegyenit meg.

Isten üzenete Jn 18,36 alapján szól: „Jézus ezt felelte: Az én országom nem e világból való.

Ha e világból való volna az én országom, az én szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.” Az ünnepségen Ötvös József nyugalmazott lelkipásztor tartott előadást. Esperesként és missziói előadóként is szolgált, rengeteget utazott, tapasztalatairól sokat írt, Erdélyt jól ismeri. Előadásának végét idézem, amikor Erdély utolsó száz évéről érkezett: „e száz év arra volt jó, hogy bebizonyítsa, minket nem lehet elpusztítani.”

Templomi együttlétünk rövid műsorral ért véget. A Szózat szavai mélyen beiródtak lelkünkbe. „A nagy világon e kívül / Nincsen számodra hely. / Áldjon vagy verjen sors keze: / Itt élned, halnod kell!” – zengte háttorzongatóan 26 gyermek. „Szállj, szállj sólyom szárnyán...” – énekelt egy konfirmandus. A székely himnusz egyedi tolmácsolásban hangzott el egy hatéves legényke és egy vele egyidős kislány ajkáról: „Ne hagyj elveszni Erdélyt, Istenünk!” – imádkozták énekelve. A legényke a fiam, akinek két óra alatt tanítottam meg e szép éneket, amikor nagymamához mentünk látogatóba. Csak így lehet ellen-súlyozni az utolsó száz év hatását. Azóta naponta éneklő a székely himnusz.

Ünnepi rendezvényünk végén a Himnusz előtt Tamás Gábor dalát, identitáserősítő napunk mottóját énekeltük: „Ó, Erdély, szép hazám!” E felemelő érzést nem lehet leírni, szavakba önteni. Át kell élni, meg kell élni. Délután a parókia tanácstermében áhítat után Maneszes Márton első és második világháborús katonadalokat, illetve olyan népdalokat adott elő, amelyek megrendítő dolgokat rögzítettek művészi formában a háború szörnyűségeiről. Az előadás egyedisége abban állt, hogy meghívott vendégünk nem csupán énekelt, hanem beszélt e dalok háttéréről, keletkezéséről, vagyis közel hozta hozzánk azt, amit egykor eleink éreztek, átéltek.

Imádkozzunk együtt erdélyi magyar református népünk jövőjéért!

| NYESTE LÁSZLÓ-CSABA |

Álmodni és valóra váltani

4. | a Maros megyében született, majd a Zsil-völgyében szolgált Jakab Bálint Mihályt és a vele érkezett küldöttséget.

Bukaresti tartózkodásuk alatt együtt ünnepeltük az 500 éves reformáció évfordulóját, amelynek keretében emlékmű felavatására is sor került a Calvineum udvarán. A rendezvényen és a beszélgetések kapcsán betekintést nyerhettünk a szombathelyi egyház életébe, amely a város lakosságának egyik fontos összetartó ereje, hiszen az egyházi rendezvényeken kívül számos közösségépítő tevékenységet is szerveznek.

Vendégeink bukaresti látogatásának végén a mielőbbi viszontlátás reményében köszöntünk el egymástól. Mindez tavaly meg is valósult, amikor a Calvineum küldöttsége látogatta meg a szombathelyi reformátusokat. A testvérkapcsolati látogatás élménydús rendezvénye az Őrségben (Magyarország nyugati része) szervezett körút volt. A történelmi és egyházi jellegű kirándulásunk útja a tulajdonképpeni történelmi Őrségen vezetett végig. Ezt a területet a Trianon három országba darabolta szét. Számos meglátogatott templomban erdélyi származású lelkipásztor fogadott bennünket, majd érdekesen mesélték el a templom történetét, a helyi gyülekezet és saját családjuk életét. Többnyire nem volt könnyű dolguk, de elmondásuk szerint megérte templomot építeni és gyülekezetet kovácsolni. Mi is lehet ennél szebb? – tehetjük fel a kérdést mindannyian, akik valamilyen formában próbálunk hozzájárulni magyar közösségünk, anyanyelvünk fennmaradásához, továbbviteléhez bárhol a nagyvilágban.

Csodás, sok-sok történelmet magába tömörítő, feledhetetlen körút volt. Sokat tanultunk belőle... És sokat tanultunk a szombathelyi minden napokból, az egyházi és közösségi életből.

Történelem, múlt, jelen, jövő! „Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent, és munkálkodhass a jövőn” – e sokatmondó Széchenyi-gondolattal zárom a bukaresti Calvineum és a szombathelyi egyházközösség közti testvérkapcsolat kezdetéről szóló soraimat. Bízom a további sikeres együttműködésben egyházaink, gyülekezeteink, közösségeink javára.

dr. NAGY ÉVA gondnok
Calvineum, Bukarest

Az, hogy valakinek a halálát nem Todesanzeige (gyászjelentés), hanem Lebensanzeige (életjelentés) adja hírül, nemcsak Carola (és Günter) Twardellára jellemző, hanem annyira szép biblikus és református gondolat, hogy mintának kellene használnunk. A 90-es évek végén két évig volt – lelkipásztor-feleségével, Carola Twardellával együtt – a kolozsvári teológiai önkéntes némettanára. Nyelvtanításnál jóval többet tett. Teológiai hallgatóival magyarra fordította saját, két füzetből álló kátétanító könyvét *És te miért neveztetel keresztyéneket?* címen. A kiadvány megjelenése után éveken át utazott saját költséggel, saját költségén Erdélyben azért, hogy kátéoktató könyvét terjessze, és módszertanát bemutassa. Tízezer kiadvány került jelképes áron konfirmandusaink kezébe. A könyvet a Kálvin Kiadó is átvette. Isten nyugtassa, emléke legyen áldott! (Juhász Tamás)

Életjelentés

*Mi életedben és haláloban egyetlen vigasztalásod?
Az, hogy mind testestől, mind lelkestől, akár élek, akár halok,
nem önmagamé,
hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak
tulajdona vagyok.*
Heidelbergi Káté 1. kérdés

A halál bennünket, hívő embereket többé nem fenyegethet a meghalással.
Mi ebben a reménységben és bizonyosságban élünk és halunk.

A ronsdorfi evangéliumi-református gyülekezet búcsúzik

Günter Twardella

lelkipásztortól, aki 1967–1996 között szolgált a gyülekezetben.
Meghalt Ronsdorfban 2018. december 27-én.
Hálát adunk Istennek minden ajándékért, amelyet általa adott nekünk.

ÜZENET

ISSN 1223-8848

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár, Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.
Telefon: 0731-019404 • Drótposta: uzenet@reformatus.ro
http://www.reformatus.ro/uzenet.html • Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. • A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Tipográfia: IDEA PLUS

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában • Felelős vezető: Dávid Zoltán

